

Toto rozhodnutí nabylo právní moci: 21.6.2007

výrok: _____ dne: _____

výrok: _____ dne: _____

a je vykonatelná dnem _____

V Praze
dne 9.11.2007

Číslo jednací: 1 Co 88/2007-102

172 157/2007

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Žákové a soudkyň JUDr. Zdenky Ferešové a Mgr. Dagmar Javůrkové v právní věci žalobce **Mgr. Bc. Eugena S. F.**, nar. _____, bytem _____ proti žalované **České republice**, jednající **Ministerstvem vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o ochranu osobnosti, o odvolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. října 2006 č.j. 34 C 155/2005-86, takto :

Rozsudek soudu prvního stupně se **p o t v r z u j e**.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Žalovaná je povinna zaplatit státu na náhradě nákladů odvolacího řízení na účet Městského soudu v Praze 259 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem určil, že žalobce byl neoprávněně evidován jako osoba uvedená v § 2 odst. 1 písm. b/ zákona č. 451/1991 Sb. (odstavec I výroku) a uložil žalované, aby do 30ti dnů od právní moci rozsudku odstranila ze svých internetových stránek informaci o tom, že žalobce je evidován jako osoba uvedená v ust. § 2 odst. 1 písm. b/ zákona č. 451/1991 Sb. a v případě, že bude realizována reedice tištěných seznamů spolupracovníků Státní bezpečnosti, aby zde již informace o žalobci výše uvedená nebyla (odstavec II výroku). Současně uložil žalované, aby na náhradě nákladů řízení zaplatila žalobci 1 000 Kč a státu 432 Kč.

Při rozhodování vycházel ze zjištění, že dochované archivní materiály ze svazku bývalé Státní bezpečnosti vedené na žalobce obsahují memorandum, návrh na získání ke spolupráci a zprávu o získání ke spolupráci, tedy po formální stránce splňují předpoklady zápisu do centrálního registru svazků spolupracovníků Státní bezpečnosti. Dospěl však k závěru, že výsledkem svědků nebylo prokázáno, že by žalobce tajnou spolupráci slíbil, navíc z dochovaných materiálů vyplývá, že na jeho osobu bylo pohlíženo jako na osobu tehdejšímu režimu nepřátelskou, vojenskou kontrarozvědkou byl na něj veden spis jako na prověřovanou osobu. Uvedl, že se žalobce opakovaně snažil o přijetí na Bohosloveckou fakultu v Litoměřicích a na církevní školu v Římě a v této souvislosti korespondoval se státními orgány a mezinárodními institucemi a o svých kontaktech se Státní bezpečností je informoval. Proto shledal evidenci žalobce jako osoby uvedené v § 2 odst.1 písm.b/ zák.č.451/1991 Sb. neoprávněnou a dovedl oprávněnost přiznání satisfakce žalobci podle ustanovení § 13 odst.1 obč.zák. jak formou určení neoprávněnosti této evidence, tak i odstraněním jeho jména z internetových stránek žalované obsahujících seznam spolupracovníků bývalé Státní bezpečnosti. Výrok o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky odůvodnil ustanovením § 142 odst.1 o.s.ř. a ve vztahu ke státu ustanovením § 148 o.s.ř.

Proti uvedenému rozsudku podala žalovaná odvolání, v němž vytýkala soudu prvního stupně nesprávné skutkové zjištění. Poukazovala na obsah fotokopie svazku arch.č. 915758, podle něhož je žalobce evidován jako agent s krycím jménem [REDAKCE], a v němž je memorandum, návrh na získání ke spolupráci, záznam o získání ke spolupráci a návrh na ukončení spolupráce, jemuž koresponduje výpověď svědků Jaroslava Š[REDAKCE] a Bohumila S[REDAKCE]. Z toho vyplývá oprávněnost evidence žalobce jako tajného spolupracovníka Státní bezpečnosti. O skutečnosti tajné spolupráce žalobce podle ní svědčí i zápis na straně 27 svazku, dle něhož žalobce sdělil řídicímu orgánu v druhé polovině roku 1987, že o další konspirační styky nemá zájem a po předvolání na OS SNB Teplice zaujal jednoznačně negativní stanovisko k další spolupráci. Poukazovala dále na to, že svědkům bylo přiznáno jízdné za dvě účasti u soudu, přestože se zúčastnili pouze jednání dne 16.5.2006, když jednání nařízené na den 2.5.2006 bylo odročeno. Navrhovala, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, aby žalobu zamítl.

Žalobce navrhoval potvrzení napadeného rozsudku.

Odvolací soud přezkoumal podle ustanovení § 212 o.s.ř. rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení mu předcházející a po doplnění dokazování opakovaním výslechu svědků Bohumila S[REDAKCE] a Jaroslava Š[REDAKCE] dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Základním předpokladem odpovědnosti podle ustanovení § 13 obč.zák. je existence zásahu do práv chráněných ustanovením § 11 a násl.obč.zák., který je neoprávněný a současně objektivně způsobit tato chráněná práva porušit, popřípadě ohrozit.

V dané věci vychází odvolací soud ze skutkových zjištění soudu prvního stupně učiněných z jím provedených důkazů jak listinných tak z výpovědi svědků, když tato skutková zjištění nedoznala změny ani opakovaním důkazu výsledkem svědků Bohumila S[REDAKCE] a Jaroslava Š[REDAKCE] v odvolacím řízení. Z výsledku dokazování totiž vyplynulo, že žalovaná neprokázala závazek žalobce ke spolupráci se Státní bezpečností, jako základního předpokladu oprávněnosti jeho evidence v materiálech Státní bezpečnosti ve smyslu tehdy platné směrnice pro práci se spolupracovníky kontrarozvědky A – oper – I – 3, vydané rozkazem ministra vnitra ČSSR pod č.3 ze dne 25.1.1978, konkrétně jeho čl.46 odst.2. Žalobce jednoznačně

závazek ke spolupráci popírá a své kontakty s příslušníky Státní bezpečnosti vysvětlil, dokonce je doložil šesti písemnými předvolávkami. Existenci ústní slibu spolupráce žalobce se Státní bezpečností, tak jak je konstatována v záznamu o získání ke spolupráci ze dne 8.12.1986, nebyla výpovědí jmenovaných svědků před soudy obou stupňů prokázána. Svědek Jaroslav Š., který měl být řídicím orgánem žalobce, formuloval odpověď na dotaz, zda žalobce ústně přislíbil spolupráci, tak, že „neodmítal styky“, že na žalobce „byl založen svazek PO (prověřované osoby) a protože žalobce neodmítal kontakty, byl svazek převeden na spolupracovníka“ a svědek Bohumil S., který měl být přítomen tzv. vázacímu aktu, na stejný dotaz uvedl, „již si konkrétně nevybavuji jak to bylo, ale při jednání se žalobcem bylo patrné, že neměl výhrady ke styku, event. ke spolupráci“, a že on „situaci pochopil tak, že žalobce spolupráci přislíbil“. I podle názoru odvolacího soudu skutečnost, že žalobce „neodmítal“ kontakty s pracovníky bývalé Státní bezpečnosti, k nimž byl fakticky oficiální cestou předvoláván, nelze vykládat jako ústní slib spolupráce, tak, jak si jej tito pracovníci vyložili.

Jestliže nebyl prokázán závazek žalobce ke spolupráci se Státní bezpečností, je jeho evidence v materiálech Státní bezpečnosti neoprávněná a tuto neoprávněnou evidenci, která se zejména dotýká cti žalobce a snižuje jeho důstojnost a vážnost ve společnosti, je nutno posoudit jako neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobce, chráněných ustanovením § 11 a násl. obč. zák. Žalobcem zvolený prostředek obrany proti neoprávněnému zásahu formou určení této neoprávněnosti a odstranění předmětné informace o jeho osobě z internetových stránek žalované, případně jejího neuvedení v případě dotisku seznamů spolupracovníků StB, má oporu v ustanovení § 13 odst. 1 obč. zák. a soud prvního stupně proto nepochybil, když s odkazem na jím citované ustanovení žalobě vyhověl.

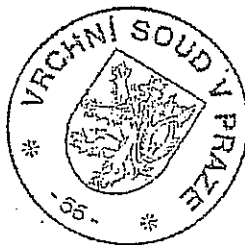
Vzhledem ke shora uvedenému odvolací soud podle ustanovení § 219 o.s.ř. rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil, včetně správného výroku o nákladech řízení ve vztahu ke státu, když, jak vyplývá z protokolu o jednání ze dne 16.5.2006, svědci vyrozmění o odročení jednání ze dne 2.5.2006 obdrželi opožděně a náklady státu skutečně vznikly.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., když v odvolacím řízení úspěšnému žalobci náklady tohoto řízení nevznikly. O nákladech odvolacího řízení státu bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 148 odst. 1 o.s.ř. Tyto náklady sestávají ze státem zaplaceného svědečného v celkové částce 259 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné, ledaže dovolací soud dospěje k závěru, že rozsudek má ve věci samé zásadní právní význam. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze.

V Praze dne 10. května 2007

Za správnost vyhotovení:
J. Vajdíková

JUDr. Naděžda Žáková v.r.
předsedkyně senátu